

paa et halvt, et helt eller to Aar, som nu det ærede Medlem gik ud fra. Jeg tror, at naar man er kommet til den Overbevisning, som det ærede Medlem faktisk er, at den nuværende Bygning ikke mere er tidssvarende, og at det er nødvendigt at opføre en ny, saa bør man gøre det. Det ærede Medlem siger, at Administrationen bliver dyrere, men saa bliver den jo ogsaa dyrere, naar man venter i to Aar, det, der spares derved, vil ikke spille nogen større Rolle.

Det ærede Medlem sagde: Staten er i Gæld, den har ikke en Gang kunnet dække de Tilskud, som den skal yde til Privatbanerne. Jeg vil dog gerne derom sige, at da jeg blev Minister, forefandt jeg den Situation, at overhovedet alt endnu stod som Skyld til de ved Loven af 1908 bevilgede Privatbaner, som var byggede efter den Tid. Der havde i Aarene 1908—13 ikke kunnet blive afbetalt noget, saa vidt jeg mindes, af, hvad man kom til at skyldes, naar Banerne byggedes — jeg kan tage fejl deri, men jeg tror ikke, jeg tager fejl. Imidlertid er det lykkedes i disse meget vanskelige Aar — det vil den ærede Ordfører for Udvalget (Jørgen Berthelsen) bekræfte — at afbetale denne Statens Skyld i stor Udstrækning, og hvad der endnu skyldes til Privatbanerne, er langt ringere end det, der er afbetalt. Jeg skulde tro, at vi har afbetalt henimod 8 Mill. Kr., og mon der skyldes meget mere end et Par Millioner endnu? Jeg har naturligvis ikke Tallene ved Haanden; jeg ved ikke, om det ærede Medlem har dem paa rede Hæand. Det ærede Medlem gør dog Finansministeren nogen Uret, thi jeg har ærligt bestræbt mig for at bringe denne Skyld ned og har kunnet bringe den ned, medens man i tidligere Aar, da man skulde tro, Forholdene laa gunstigere, ikke har kunnet gøre det. Jeg har ment, at man maatte opføre baade paa Tillægsbevillings- og Finanslovene Beløb til at bringe den Gæld ned, som Staten efterhaanden fik til Privatbanerne, idet man lod disse laane, og enda til ret høje Renter, i Stedet for at give det ved Loven fastsatte Tilskud.

Det er ret sjældent, at Finansministeren forelægger Forslag til en Foranstaltning som den her omhandlede. Jeg ved ikke af, at jeg i de snart 7 Aar, jeg har været Finansminister, har gjort det en eneste Gang. Jeg tror ikke, jeg har foreslaaet nogen Bygning opført undtagen saadanne nødvendige Toldbygninger, som hvert Aar findes paa Finansloven, og som

gaar glat igennem, fordi det er en Tradition og en rimelig Tradition, at man hvert Aar tager saadanne Bygninger op, helt eller halvt, og fører dem igennem. Men det er første Gang, jeg har den Ære at foreslaa en Foranstaltning som denne. Derfor undrer det mig noget, at man overfor mig gør Indsigelse begrundet paa de økonomiske Forhold, thi ogsaa om disse har jeg udtalt mig ret tydeligt og udførligt, og naar jeg dog er gaaet til at foreslaa denne Foranstaltning, tror jeg, at det høje Landsting og den ærede Ordfører for Mindretallet (Tvede) kan være overbeviste om, at jeg har gjort det efter den grundigste Overvejelse af, om jeg nu skulde gøre det eller ikke. Alle de Betænkeligheder, som det ærede Medlem har ytret, har jeg overvejet, og jeg er ikke kommet med dette Lovforslag, før jeg var vis paa, at det var rigtigt at gaa til Foranstaltningen; og jeg ogsaa var af den Overbevisning, at Staten i Øjeblikket havde Raad dertil.

Ordføreren (Jørgen Berthelsen): Overfor de Udtalelser, der er fremkommet angaaende Mindretallets Stilling til det foreliggende Lovforslag: at man uden større Vanskeligheder skulde kunne vente med Opførelsen af denne Bygning, tror jeg at turde udtale paa det Flertals Vegne, som jeg har den Ære at repræsentere i denne Sag, at vor Opfattelse af den gamle Møntbygning er en saadan, at vi mener, at enhver yderligere Udgift baade til Vedligeholdelse og Forbedring — det er ialt Fald min Opfattelse med mit Kendskab til Byggeri — til Dels vil være spildt, og ud fra denne Forudsætning er det, vi har taget vort Standpunkt. Det hedder jo ogsaa, at man kan spare paa Skillingen og lade Daleren springe, og hvis der er noget Sted, den Talemaade kan anvendes, tror jeg, det er her.

Jeg havde egentlig ikke tænkt mig, at vi havde faaet Spørgsmaalet om Statens Tilskud til Privatbanerne draget ind i denne Debat. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke har de vedkommende Tal, jeg har haft dem før og haft dem lidt rigeligt, ikke i denne Sal, men gentagne Gange, før vi flyttede herved. Det glæder mig for øvrigt at høre baade den ærede Ordfører for Mindretallet og den højtærede Finansminister erkende — det gaar jeg ud fra, at jeg kan sige for begge de Herrers Vedkommende —, at det Forhold, som der var paa det Omraade, ikke var heldigt. Hvis jeg maatte bruge det Udtryk, jeg egentlig mest havde Lyst til, vilde jeg sige, at den Slendrian,